

get paa de Principper, som ligger til Grund for nærværende Forslag.

Hvad enten den „Særafgift“, som der her er Tale om, opkræves som en Afgift af Bruttofragten eller, som af det andet Mindretal omtalt, af Nettofragten, er der kun Tale om 2 forskellige Former for en Indkomstskat, idet det jo i begge Tilfælde tilsigtes, at Afgiften skal holdes indenfor Grænserne af Skibsfartens Nettofortjeneste. Men at paalægge en Indkomstskat paa et enkelt Erhverv aabner Døren for megen Vilkaarlighed, da der er Fare for, at et saaledes een Gang anvendt Princip kan blive vejledende for fremtidig Skatteavgivning; det maa derfor indtrængende fraaedes at slaa ind paa denne Vej.

Den Omstændighed, at Forholdene paa det internationale Fragtmarked har bragt Skibsfarten overordentlig store Indtægter, henleder naturligt Opmærksomheden paa Skibsfartens Evne til at bære endog meget betydelige Skatter. Men det ligger jo allerede i enhver almindelig Indkomstskats Natur, at den rammer stærkest, hvor Indtægten er højest. Dette gælder ogsaa for den alt bestaaende Krigsskats Vedkommende. En Undersøgelse vil utvivlsomt vise, at denne tager en meget stor — forholdsvis langt den største — Del af sit Udbytte netop fra Skibsfarten. Dette Resultat forstærkes ved den Omstændighed, at Krigsskatten gennem Aktieselskabsbeskatningen beskatter Merindtægter, indvundne gennem Aktieselskaber, omtrent 3 Gange saa stærkt som Indtægter, indvundne direkte af Enkeltmand, og da Skibsfarten aldeles overvejende drives under Aktieselskabsformen, betyder dette, at Kapital, anbragt i dansk Skibsfart, udreder omtrent 3 Gange saa stor Skat af sin Merindtægt som Kapital, anbragt i Erhverv, der ikke drives under denne Form, bortset fra, at de mindre Merindtægter overhovedet ikke betaler Krigsskat. Allerede ad denne Vej er der alt sket nogen Udligning af Skattebyrden paa Skibsfarten i Sammenligning med andre Erhverv, f. Eks. Landbruget.

Naar der i denne Sammenhæng henvises til den Landbruget gennem Udførselsforbud og Maksimalpriser paalagte Byrde, kan Mindretallet ikke heri finde nogen berettiget Begrundelse til at lægge en særlig Indkomstskat alene paa Skibsfarten. De Udførselsforbud, der særlig har ramt Landbruget, er i overvejende Grad i Landbrugets egen Interesse, idet de for en meget væsentlig Del tilsigter at opretholde Landbrugets Husdyrhold, ved at forhindre enten at Foderstofferne føres ud af Landet, eller at Tilførselen af Foderstoffer gennem den engelske Blokade standses fra engelsk Side som Følge af, at Landbruget udfører sine Planteavlprodukter. Selv Hesteudførselsforbudet maa anses som en Del af de Foranstaltninger, der muliggør det for Landbruget at opretholde Indførselen af Foderstoffer og dermed sin hele Bedrift.

Anderledes stiller det sig med Maksimalpriserne, der for Brødkorns Vedkommende maa føles som en direkte Byrde for Landbruget. Men da Mindretallet som allerede udviklet under Lovforslagets første Behandling, ikke kan billige Maksimalprispolitikken, kan det ej heller i en efter dets Formening urigtig Foranstaltning finde Begrundelse for andre ligesaa urigtige Foranstaltninger.

Naar Mindretallet maa finde det i al Almindelighed forkasteligt at paalægge et enkelt bestemt Erhverv en særlig Indkomstskat, maa det finde det endnu urigtigere, at Provenuet af en saadan Skat ikke indgaar i Statskassen, men paa Forhaand stilles til Disposition for ganske enkelte Formaal, ja i Virkeligheden for ganske enkelte Erhverv.

Omend der under Udvalgsforhandlingerne ikke er naaet større Klarhed over, *hvorledes* Skattens Udbytte skal administreres, synes saa meget at være klart, at de indkomne Summer, som ogsaa foreslaaet af det andet Mindretal, væsentligt skal anvendes til at nedsætte Priserne paa Majs samt Kul til Husholdningsbrug.

Hvad Majsen angaar, tages der jo